

Magic City

Primarul oraşului Taşkent vrea să reamenajeze celebrul parc de distracţii Magic City. Vi se dă un număr întreg pozitiv K şi sarcina dumneavoastră este să proiectaţi un parc care să îndeplinească următoarele condiţii.

- Alegeţi un număr întreg N , numărul de atracţii. Atracţiile vor fi etichetate cu numere întregi de la 0 la $N - 1$.
- Adăugaţi alei bidirecţionale între perechi de atracţii **distincte**. Este permisă existenţa a mai multor alei între aceeaşi pereche de atracţii. **Parcul nu trebuie să fie conex**, ceea ce înseamnă că nu este obligatoriu să existe drum între oricare două atracţii folosind alei.
- Pentru fiecare i astfel încât $0 \leq i < N$, atribuiţi atracţiei i un tip $T[i]$. Există $2K$ tipuri disponibile numerotate de la 0 la $2K - 1$. Fiecare tip ar trebui atribuit cel puţin unei atracţii. Acelaşi tip poate fi atribuit unor atracţii diferite.

Studiile de piaţă au arătat că:

1. Fiecare vizitator preferă să viziteze trei atracţii fără a vizita două atracţii de acelaşi tip consecutiv.
2. Vizitatorilor nu le plac atracţiile care sunt conectate la multe alei pietonale.

Primarul vrea să satisfacă **toţi** potenţialii vizitatori şi impune două condiţii proiectului tău.

Numim un triplet ordonat de **tipuri** (t_1, t_2, t_3) pentru $0 \leq t_1, t_2, t_3 < 2K$ **interesant** dacă $t_1 \neq t_2$ şi $t_2 \neq t_3$. Observaţi că t_1 ar putea fi egal cu t_3 . Prin urmare, există $2K \cdot (2K - 1)^2$ triplete interesante.

Condiţia 1: Pentru fiecare triplet interesant (t_1, t_2, t_3) , trebuie să existe trei atracţii a_1, a_2, a_3 (cu $0 \leq a_1, a_2, a_3 < N$) astfel încât:

- Tipurile a_1, a_2, a_3 se potrivesc t_1, t_2, t_3 . Adică, $T[a_1] = t_1$, $T[a_2] = t_2$ şi $T[a_3] = t_3$.
- Există o alee între a_1 şi a_2 .
- Există o alee între a_2 şi a_3 .

Este irelevant dacă există sau nu o alee între a_1 şi a_3 . De asemenea, observaţi că atunci când $t_1 = t_3$, atracţiile a_1 şi a_3 pot coincide.

Condiţia 2: Fiecare atracţie poate fi conectată la **cel mult** K alei.

Această problemă constă în 50 de subtask-uri **output only** cu **punctaj parţial**. Fiecare subtask corespunde unei valori specifice a lui K , iar tu trebuie să proiectezi un parc care să îndeplinească toate condiţiile de mai sus pentru acea valoare a K . Scorul tău depinde de numărul de atracţii din soluţia ta - mai puţine atracţii pot duce la un scor mai mare.

Detalii de implementare

Există două metode pentru a trimite soluția și puteți folosi oricare dintre ele pentru fiecare subsarcină:

- **Apel de funcție**
- **Fișier de ieșire**

Pentru a trimite soluția printr-un **apel de funcție**, trebuie să implementați următoarea funcție.

```
std::pair<std::vector<int>, std::vector<std::pair<int, int>>> construct(int K)
```

- K : jumătate din numărul de tipuri de atracții și de asemenea, numărul maxim permis de alei conectate la fiecare atracție.
- Această funcție este apelată exact o singură dată pentru fiecare subtask.

Funcția ar trebui să returneze o pereche (T, E) care să descrie un parc de distracții. Fie M numărul de alei din parcul tău.

- T : un tablou de lungime N care descrie tipurile de atracții.
- E : o matrice de lungime M care descrie aleile pietonale. Pentru fiecare $0 \leq j < M$, $E[j] = (U[j], V[j])$ reprezintă o alee pietonală bidirecțională între atracția $U[j]$ și atracția $V[j]$.

Pentru a trimite soluția printr-un **fișier de ieșire**, creați și trimiteți un fișier text în următorul format:

```
N M
T[0] T[1] ... T[N-1]
U[0] V[0]
U[1] V[1]
...
U[M-1] V[M-1]
```

Soluția dumneavoastră trebuie să îndeplinească următoarele restricții pentru a fi considerată **validă**:

- $N \leq 2000$
- $0 \leq T[i] < 2K$ pentru fiecare $0 \leq i < N$.
- $0 \leq U[j], V[j] < N$ și $U[j] \neq V[j]$ pentru fiecare $0 \leq j < M$.
- Condițiile 1 și 2 trebuie îndeplinite.

Restricții

- $1 \leq K \leq 50$

Punctaj

Există 50 de subtask-uri, câte unu pentru fiecare număr întreg K de la 1 la 50 . Pentru subtaskul i ($1 \leq i \leq 50$), valoarea lui K este i .

Fiecare subtask are un scor S și o dimensiune țintă a parcului P conform tabelului de mai jos.

Subtask-uri	S	P
1	1	2
2	8	12
3	9	24
4	9	40
5	9	50
6 - 10	4	$12 \cdot K$
11 - 12	3	$12 \cdot K$
13 - 50	1	$12 \cdot K$

Pentru fiecare subtask, dacă soluția ta nu descrie un parc de distracții valid, atunci scorul soluției tale va fi 0 (raportat ca `Output isn't correct` în CMS).

Altfel, scorul este calculat pe baza lui N și a parametrilor S și P după cum urmează:

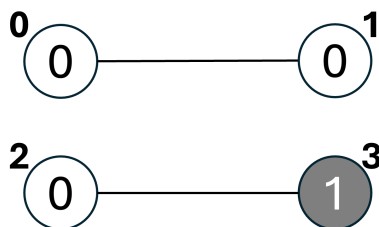
Stare	Scor
$N \leq P$	S
$P < N \leq 2P$	$(0.4 + 0.3 \cdot \frac{2P-N}{P}) \cdot S$
$2P < N \leq 2000$	$(0.1 + 0.3 \cdot \frac{2P}{N}) \cdot S$

Exemplu

Considerați următorul apel.

```
construct(1)
```

În acest exemplu, $K = 1$, deci există $2K = 2$ tipuri de atracții. Figura de mai jos prezintă o soluție validă cu $N = 4$ atracții și $M = 2$ alei. Atracțiile 0, 1, 2 sunt de tipul 0, iar atracția 3 este de tipul 1.

Există două triplete interesante:

- Pentru tipul triplet $(0, 1, 0)$, putem alege $(a_1, a_2, a_3) = (2, 3, 2)$.
- Pentru tipul triplet $(1, 0, 1)$, putem alege $(a_1, a_2, a_3) = (3, 2, 3)$.

Aceasta înseamnă că este îndeplinită Condiția 1.

Procedura poate returna perechea $([0, 0, 0, 1], [(0, 1), (2, 3)])$. Observați că soluția furnizată pentru acest exemplu ar putea să nu fie optimă pentru $K = 1$.

Grader local

Format de intrare:

K

Format de ieșire:

```
N M
T[0] T[1] ... T[N-1]
U[0] V[0]
U[1] V[1]
...
U[M-1] V[M-1]
```

Observați că rezultatul evaluării graderului local corespunde formatului necesar pentru fișierul de ieșire.